

Φευτρίνες παραστάσεις

Ιψεν, «Η ἀγριόπαπια», ἀπό τὴν «Κινητή Μονάδα» τοῦ Εθνικού Θεάτρου.

Από τά έργα ώριμότερος τού ίψεων, «Η άγριόπαπα», άποτελεί ουσιαστικά μια διατριβή του ουγγαρέζη της πάνω στην άλθεια και στά ψέμο, στήν ανάζητηση της συνέπειας που μπορεί νά έχει ή λιξελαρχική ανάζητηση της πρώτης και στήν διερεύνηση της άναγκης του δευτέρου. Μέν κεντρικό μοχλό δόλης της δράσης των Γκρέκερες Βέρλες, έναν ίδεαλιστή πού ανάζητη πυρετικά την άλθεια και προσπαθεί νά δημιουργώσει την γύριμ κοινωνία του άποκολύπτοντάς την πρός δόλες της κατεύθυνσης άδικατο, τό έργο, παρ' όλη τή μεγάλη διάρκεια του, έξειλονται με άκριβεια ωρολογικής. Θόριμα, μετρή την τελική καταστροφή. Ο ίψεως στήνει γύριμ ύπο από τών ίδεαλιστη αυτή «δυνατώντων» και δύδαντων μάθημά που θέλουν να τών θωρακίσει (όχι όμως κι ο πένταντα στήν φύση, μιά κι θά χάσει το φώς της), η τους διδίφρουρος και κυνικών δριστοκράτες ή την γιατρά Ρέλλιγκ - κι άπις την άλλη μεριά του φωτογράφο Γιάλμαρα. Εκντάνονται πού δεν μπορεί νά γυνεγέ το 1937, στον ήταν μόνο 22 έτων. Πρόκειται για μια καυστική πολιτική σύτριμα, που είχε προκαλέσει αστό στη χρονία του Ρούμελετ. Γιά τό έργο ούτο μλάσει ο παραγωγός Μάικλι Φιτζεράλντ, που έχει ήδη στο ένεργητικό του δύο δέκαλογες τονίες, το «Εξήντονο μίνι» κατό το «Κάτω μάτι τη φεστιβάλ» και οι δύο με σηκωνεθείς ΤΩΝ Χιονών. Δύο λόγια γιά τόν παραγωγό αύτόν: κάνει ζωή γαιοκτήμονα στο Νιού Χαμ-σάρι, έχει κάνει σπουδές στο Δου-βλίο και στό Χάρρεντ και έχει διδά-ξει κινέζη ιστορία στή Ρώμη. Ιδού η συνέντευτη του.

Μετά ἀπὸ 27 χρόνια ἀπουσίας
Ο Ορσον Γουέλες
πάλι σκηνοθέτης!

Θὰ γυρίσει τανιά ἀπό θεατρικό έργο
που είχε ανεβάσει σε ηλικία 22 ετών

Ο Όρος Γουέλες ξαναγυεί στή σκηνοθεσία μετά χρόνια. Τελευταία του ημίνια ήταν τό «άστυνομικό» μέρος, Αγγίγια τής άμφαξ», που στήν Ελλάδα προσήθηκε με τόν τίτλο «Αρτούρος τρόπου» και στήν ειδερφαστή πρό ήμερών.

ινούρια του τανιά τιταφορ-
«Κουνώντας την κουνία»· και
από σπήλαια Μιλτίστανι
βά κουνηψή· πού άνεβα-
δει για την ουράνια δύναμη
Πρόκειται για μά καυστική
ή σάπια, πού είχε προκαλέ-
σε στα χρόνια του Ρούσεβελτ.
Εργάση ούτοι μιλαεὶς δη παραγ-
γόμενης Φιτέρεωντ, που έχει
διεργάτηκο του δύο δέκατων,
το «Έξινον οίμον και
τούτο τη ήφαστείο»· και οι δύο
υποθεσία Τζών Χιονάστων. Δύο
τόν την παραγωγό ούτον: κά-
γιοκιτήμα στο Νιού Χαμ-
πέλι κάθερντον σπουδοῖς στο Δου-
άριο στην Βρετανία και έχει διάδ-
ημη ιστορία στη Ρώμη. Ιδού η
εύτου.

γυριζάτων στήν Ελβετία. Γράφαμε τότε ονάση σενάριο πώς άπο τό δύο, άλλα τίποτε. Τα 1983 ο Χιούστον πρότεινε τά «Κάτω από τό ήφαιστο». Είχα δισδέσαι τό μυθιστόρημα, τό θεωρόυσα πολύ καλά, άλλα όχι δριστούργημα.

Στή συνέχεια δημοσιεύεται η παραγωγής
άνδειους τους δισταγμούς του
για τό γύρισμα της δεύτερης
αύτης τανίας, μετά την έμπορι-
κή αποτυχία της πρώτης. Οταν
τὸν ρώπτησαν ἀπό πρόθλεπε ἐπι-
βλέπει τὴν αὐτοῦ παραγωγήν.

—Πρίν τριά χρόνια ότι Αλεξ Νάρθ, πού έχει γράψει τη μουσική για τά φύλμ «Εξηπον σίμα» και «Κάτω από το ηφαίστειο», μων έθαλε υπάκουος σε ένα διοικο του Μάρπι Μπριτζστάιν για γεγονότα γύρω από το έργο «Η κοινιά ήδη κουνηθεί». Κρατούσε πέ-

ντε - δέκα λεπτά μόνο, αλλά φάντο-
ζε σαν μια μεγάλη Ιστορία, τόσο πού
σκέψηται να κάνω ένα φίλμ άπ'
αυτήν. Είναι μια όμορφη οπέρα.
Εμείς θα γυρίσουμε ένα μέρος της
που είναι θαυμάσιο και έντονα σατι-
ρικό.

ητήσεις νό δει κανείς τά χαρτιά του,
όπε ως κάνει ονόσαια. Πρώτα όπι-
λα, ό σουέλες έδοψε τάκια τόν
κάτιον τά λεφτά, πού κανείς όπο
ύποτον πού τόν κρίνουν δέν θά τό
νιερεύσατον. Αύτοι διλοι είνοι έπι-
ειρηματίες, πού νοιάζονται για τις

ερισουσίες τους, τούς μισθώσις τους ήταν τό μέλλον τους. Ο Προσον είναι ανθανάτα δύο μόνος μεγάλος σκηνο-
έπης πού χρηματοδοτούσε τις ται-
λίες του με δικά του χρήματα, μέ-
λον του τά χρήματα και νά υποστεί
τις απαιτήσεις των ανθρώπων που

μάθας ήταν τὴν δύσινε αὐτὸν όχι αὐτοῖς; Βλάκας κουστήσης πάντα πρίν σωρεια χράνια κουβαλώνεις καφέθης; Αυτό δὲ γίνονται σέ μενίν. Δένδροισι καθόδην για τὶς λασπερίες ὑπένει σκεπτικά με τὰ δια Γουέν-Επενεπει τούς προϋπολογίζους. Βαζόμενοι σ' αὐτὰ πού βλέπεται. Κι αὐτά πού δέλπων είναι ἐντάξει. Δόχηλγουντ σὸν κόσμον ξεδεινεὶ τετραπλάσια ὅτι δύσα πρέπει καὶ πρόνωνται τεσσάρεις φορές πεστότερη δύο δρόμοις κρείσαιται. Και αὖτις ὅπλα πολλοὶ κλέψουν οι σταύλους. Γι αὐτὸν ἀνεβοίνων οι οὐρανοπολιανοί.

*αρὸν καὶ μέλλον
οὐ παραγαγοῖ*

Ο Φιτζέραλντ φαίνεται νά ξέρει τί λει και πού έχει φτάσει. Τόν ρώσαν:

Tờ Võ
Biên

**Εντουαρντ Λούσυ Σμίθ
«Ο έρωτισμός
στήν τέχνη»**

Στὸν μεταπολεμικὸ δυτικὸ κόμπο οὐ εξουσιαλικὴ ἐπανάσταση καὶ ὀπεύεθερωστὰ ἀκολούθη θῆσος μά πορεὶα παραλλήλη τῆς ἑκείνη τῶν ἔπειταν καὶ τῶν ἀλλαγῶν στὴν τέχνην. Οὐκόπως μόδιοι ἄποτελει ὕβεσια καινούργια φαινομένοι στὰ εἰκοσιτέκτηνες. Ακόμη ἀπὸ τὴν παλαιοτελείην ἐποχῆς οἱ ἐρωτικὲς ἐνόρμεις σειρὲς καὶ τὸ ἐρωτικὸ στοιχεῖον ἐπιζάνει σημαντικὸ (ἢ καὶ κυριαρχό) ρόλον στὸν καλλιτεχνικὸ δημοσιογραφία τοῦ ἀνθρώπου. Οὐκονταρπτὸν λουσι - Σμίθ, μὲ τὴν θοβίθεαν καὶ τῆς εἰκονογραφίας σεων (ὅ τε περιφλεμοβενετοὶ 273 εἰκόνες ἀπὸ τὶς ὅποιες ποικιλίας ἔχγρωμας) ἐπιχειρεῖ στὸν βιθιλὸ του δύιο μόνο χρονολογοῦνταν καὶ ἀλλὰ καὶ θεματικὴ ἐπικόπηση στὴ τῆς πορείας αὐτῆς τῆς ἐρωτικῆς τέχνης ἀπὸ τὰ ἀγαματιστὰ τῆς προστοικής ἐρωτικῆς ὡς τὰ πρόσφατα εἰκονοκλασικά ἔργα. Ποιητὴς ἀλλὰ καὶ ὀπιγόραφος, ἴστορικὸς τῆς τέχνης καὶ παρισοχολαστῆς ὁ λουσι Σμίθ δινεῖ ἐν ἔνδοικοις κείμενο, ποὺ μετέφρασεσσι τὰ Ἑλληνικὰ ή Ιουλια Ραλλήδη (Ἐκδόσεις «Τυποδρομία»).

**Κριστιάν Ολιβιε
«Τὰ παιδιά τῆς
Ιοκάστης»**

Στό συναρπαστικό βιθλό της Ηριτσίδης Ολιβέτη πραγματούσεται μια νέα θεώρηση στην ψυχολογία τών άντρων και τών γυναικών και (ξεπερνώντας τις φεμινιστικές διειδήσεις) – προτείνει μια λύση για τις διαφορές που αναφέρονται στην πράγματα. Υποστηρίζει ότι οι φραντίζες και οι μόρφωσης που μαρτυρούνται παδιούν πρέπει να έχασφαλίζονται και όπο τά διστούν. γιατί μόνο έτσι θα διευθευθωθούν άντρες και γυναικες και όταν μπορεύουν να ζήσουν μια πιό αρμόνικη συγένευση ζωής. Πειρεμνόντας τις νέες γενεές που θα έχουν απέλευθερωση από τη σκάλα της λοιστότητας και καθένας θα βρει τόν τρόπο ζωής για να θλέπει καθαρό μέσα στη σημερινή του κατάσταση. Δύσλογια για τή συγγραφέα: Φύση-δοσες φιλολογία και ψυχολογία και ειδικεύτηκε στην ψυχαναλυτική λύση. Το βιθλό της «Τα παΐδια της λοιστότητας» μεγάριψαστηκε από τη Αλίνα Πασχαλίδην και Βάσω Νικολοπούλου (Εκδόσεις Ειρήνης).

Θρασύνδουλου Μπέλλα «Ψυχοκοινωνιολογία της Αγωγής»

Αντλώντας από ένα εύρυ φάσμα ψυχοπαιδαγωγικών έρευνών, δι συγγραφέας προσπαθεί να δώσει τις κυριότερες από-

τού θιβλίου, γιά κάπαιες ἀλλ
γές, ἀπάντησε:

Ο.τι καὶ ταῖνιά νῦν ἔγδεικται
α θιεῖον οὖν τὸ «Κάτω ἀπό
αἰστείο» θά σε κυνηγήσουν. Εἰναι
α φίλμ πού θά μπαρούσε νό γυρί-
σει κατό εκάτα τρόπους. Καί
μετρεῖ μπορεῖ νά κάνει αὐτή τὴν ταινί-
α νά πει «νά το θιεῖο», ἀκόμη καὶ
διαρκεῖ ἐπάνω ὥρες. Το «Μέριδα»
εξέδνετρεπλότης» διαρκούσε
επί. ἀλλά δέν ήταν το θιεῖο. Κά-

τήν κοτάληλη σιγμή, μετά τό τέλος του «Κάθισμα τό πρασίδιο». Σήπτησα τή αμφιβολία του Οροσανίου Γουέλεν για δύο συνέθρησκαν εκείνη τή βραδιά. Τά σχόλια του Γουέλεν ήταν τόσο ωριαία που άρκανα νόσοι ασκέρθησαν νά του προτείνων ακόντινη φεύγεση την τανία. Συζητώνταν και τού τά πρότεινα φαντακιά. Εδειξαν κάποια έκπληξη. Όπως έξερε, δή ο Οροσανή είχε διάφορα προθύματα μέσα τά σπουδών και δινέντων επικοινωνίας.

τών άικουνγονατ καθαρό (νοισί όπως ήταν λάθος νά το ποτεσθετέρι τό
κινητό στό θάδος και δύι μπροστά), άλλα σινάδ-ράζ στην κέρδιση
την θεατή. Στά δεύτερο μέρος ή πάρασταση δάκτυλης του Δαπαύσ-
το ρυθμού και τις λασπρίτιες πού χρειαζόταν. Κοταλαβίνει κανείς
την Αντωνίαδην απτιμετωπίες πολλών δισκολειών, μια κατ' η παράσταση
προσφερίδων για περιοδεία σε διάκοπη διάρκεια είναι είχε της θυμοποιίσ-
εινούσαν που θά θωθουάναν. Οι μα πια άνετη έρμηνευτά τώρα δάλων
του έργου.

Βέβαια, θά πρέπει νά ξεχωρίσει κανείς άξιους έρμηνευτές πού
θωσκαν και διασώθηκαν και σ' αύτούς μπορεί νά κατατάξει κανείς
την Μαρία Σκούντυν και τάν Γιάννη Καδαργάλη, μπορεί ποτέ πάις ή
τηγινόν Γλυκοφρύδη έπαιξε σωστά και πώς ή Λαγγεική Βελουδάνη
επειδούσαν την πολυτέλειαν της στο παιδικό της, άλλοι ρόλοι, όμως,
τους Τούρκερές, τους πατέρα Βέρλε και τών αισκαλύψων στάθμηκαν
ένα επιπέδο δύο διεσήκηστα. Κατ' αδύνη ή περιβράλλο του Χρήστου
την πέτρη στην άνισσοτη του ρόλου του γερο-Εικαντά τόν μετέρρειτε
καιρικατούρων πού αφισούσαν αύδιτα τήγαντα δραματικότητα του
αιδίλλων πορόνητα έδειξε τέλος ο Άλεξης Σταυρόπουλος σύν-

— Καὶ δέ
— Μετά τό
την αὐτήν

Τό σκηνικό του Ανέβρει Καντονάντουπουλου χρέωσταν σύντιτης επιστολής με τό έργο και με τά ύφος της παράστασης, αυτό τό «θεμακήγι», που έπινογήθηκε για νά ράπεικανοιςει και τό σπιτι και τών πλαισίων ρις; και τών πτηνών; Ενταντι, ήταν άτυχη λύση; Κι όρκυμ: οι απαθίσουν πιά οι σκηνογράφοι μας νά μάς δείξουν σ' όλες τις

ραστάπεις τά σύνεντα που τρέχουν - τά βαρεθήκαμε. Τά κοστού-
τά (κι αυτά σέ δημιεύθησαν με τα σκηνικό) ήταν εύπρόσωπα. Δέν
τόλαθα τίχρειαζόταν ή μουσική του Τσαγγάρη. Τέλος, ξανθαθύμα-
τήγ μετάφραση του Δασκαλάκη.

έγιναν Στόρεū, «Τὸ ἀσύλο», ἀλό τῇ Νέᾳ Σκηνῇ τοῦ
Ινικοῦ Θεάτρου.

Μέ «Τό άσυλο» του Στόρευ διαπιστώνει για μιό άκομη φορά ότι απφύλλωσα ποσά άστερευτή μίνει ή βρετανική δραματουργία, εκτός νότιον διμοιριογνωμόν σάντα τὸν Μπέκετ, ότι Στόρευ άντει διασπάται από την ίδια πηγή και έχει χωνεύει πολλά στοιχεία του γένουμενου «παραλόγου» θέατρου, κυρίως στην τεχνική της ιδιάπτυξης του δράματος. Τό άσυλο των ψυχασθάνων, όπου έκπτυλοτασσεται τό χαρακά, είναι ό κλειστόδε κόρδας τῶν προσωπών τού ἔρων, ουσιαστικού όγκου χειραριών, ἴνδιος ἀνδρικού και ἐνός γυναικείου, πού τό καθένα ει τό δικά του χορακτηριστικά. Οι ἄντρες είναι περισσότερο πετρόμονο, οι γυναικες πιο γήινες, ὡστόσο και οι τεσσερις

ζητούν την συντριψιά, τόν όλον άνθρωπον, ώστε θα στηργίψουν ή
δανάρχησαν τόν δέκιτη της ιδιοτιτάτας τους. Τό σποχείο του
απιούν πλαναριά, είτε σάν κόποια δύσφατρα (ή και προσθλητική)
αφή, είτε σάν έπιδειξη τών ποιδιών ή συχνάς άναφορές μπονούσ-
ων. Ετοι αύτός ή κόρμος (μοιάζει, νά λέει ό Στόρευ) δεν είναι
έδουλον νεκρών, αλλού μονάχα κωνιών πατομονέμων - με την θία
ηνθώπων πού ζούν, έλλιπον, ηνησκούν, «έρθευτονται», άρα
οπωποιών νά άμαθωσαν τη μοναδική τους. Καί όλα αυτά ταντούνται
μέν περισσότερο με τήν ηπαρούσα τού Αλφρέδο, του νεαρού
λούν, που γιά τήν όμαδά τών τεσσάρων είναι ή ξεκάθαρα άρωμα.
Βέβαια, έρχονται στιγμές απόγνωσης πουσ' έκδηλωνται ή
νοσή ότι οι τέσσερις αύτοί άνθρωποι δεν προκειται νά θγούν, άπο
μέσας δώμας ή μέρος αυτήν. σ' έκεινην τήν βολική γνωσία μέ τό
πειδάκι και τις παρκέλισης σίνουρα θά έπαναπλοθεί, μ' όλα τά
ροπρόγματα που συνθέτουν τήν καθημερινή ζωή - άκοδην και τό
ιτσομπολίο. Οι άνθρωποι του Στόρευ συγκροτούν έτοι, μιά μόνιμη
γευματικότητα, έναν κάποια διπλό μας.

Η κατόσταση πού μάς έδωσε ό Δημήτριος Εξαρχός έχει μάλιστα στην έξτραλή της πού κερδίζει εύθυνή έξι αρχής την θεατή. Οι λογοι τών δύο ανδρών, μ' όλη τους την άνωπερη μανούνια, ζουν σιγά - σιγά τόν κόσμο που πρέπει να ζησουν αύτοι οι Έρωποι. Η είσοδος τών γυναικών δίνει μάλι αύρια στάχυματα, όπου κάπου άντρεπτάρησε η Ισορροπία, για να δεχτεί μάλιστα άντραπο με τήν έμφασιν του «θίλαιο» Αλφρέδου. Ετοι ή οσον κορυφώνεται, για νά καταλανιστεί πάδι στό τέλος - και νά ιστει. Θα πρέπει νά προσθετεί διό ό σκηνοθέτης πρόσφερε στήν θάσταση και άλλα προσόντα, όπως τήν όποδοση (κυρίως τών ίρων) ήθωπουν και στην οωστή χρηματοποίηση των αιωνιών. Και σα η κέρδισε περισσότερον αν τά πρόσθατα του έργου - πλήρη τούρεντ - έγιναν λιγότερο παράλογα στην άκρη και άποσταληταν θαλάσσια τήν ίδιουτη τους. Ουδόσο, κι έτι όπως τήν έιδαμε, ή άποστατη του «Λουσανώ» είναι όποι τις καλύτερες θεατρικές δουζές που έιδαμε τα τελευταία χρόνια.

Η ήθωποι ήταν καλά δόηγμηναν και - όντανα ό καθένας με τό έντο τους - ηδύωναν τους ρόλους τους από πολύ καλά μέχρι ιρωπόντα. Ως ξεχώριων των Βασιλιά Κανάντη γιατί περισσότερο μός σε τήν αισθήση ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι σαν δύος μας, άλλος δια ίδιουτης τους, όλλα και γνατί έκωεται λεύγεται τέλεια και τό

**ΟΥΣΙΕΣ ΚΑΙ
Σ ΤΙΣ ΕΥΕΙ**

τηκαν για «ύπερεξου-
νωντων είναι τουλάχι-
στ Οι έξουσίες τού μή
ναν ψήφο διευθυντή
πέτετοντάς, α νομικός,
δύ είναι στο συμβού-
πόντα στην ἐγκρισ-
τικής ἐπιτροπής και
την παραγγελία της

εντα την πλούσιαν, απόρη και
επέπλα ώρες. Τα «Μπέρλιν
ερεπλάτς» διαρκούσαν 13
μέρες, μεν δήταν την βιθίδιο. Κάτι
υπερχώριστης ήταν τον δότι ή
η Λόουρην, ή χήρα του συγ-
είδος της τανία και την
βαυμάρια. Κονένας δεν έξ-
βιθλιό καλύπτει όποιο έκεινην.
διέφεραν, πάντως, οι θεω-
ρικοί μυσθοτόρμα. Εκείνο πού
ήταν νά κάνουμε μιά τανία
τραγωδίας της ζωῆς ένός
ου.

**έλεσ
πονύτια**
ήγηση συνεχίστηκε σχετικά
πρόσωπα της νέας ταινίας τών
ντ - Γουέλες.
Έπιδιώκετε νά κάνετε μέ τό
για την πρεμέρα τού «Η
σε έθνος της»;

και τον πρωταρχικόν την οποίαν η σημασία
κάποια επέληξε. Όπως έξερε
Ορούν είχε δάσκαλο προθλήματος
το σπουδών και δεκάνης έπιφυλος
πολλού του μόνοσχορέα. Τον ίδιον
έβαλε αύτά τα χρόνια, άλλα τίτοτα
πραγματοποιήσεις. Εγώ τού
διτ θε την κάνω αυτή τη τανίνη
μανώντας να την ακριβεύεται.

— Ορού Σουέλες δέν
παρέγει καιμί τανία έδω
χρόνια. Γιατί;

— Γιά τον ίδια λόγο που έγιν
παραγωγής και δύκι σεναρίστας
λεπτά υπάρχει με γενιά νέα
που διοχετεύονται τόν κυνηγό¹
γράφο, μερικοί μεγαλύτεροι που
δέν έρουν τίποτε για τόν
είδη για τον Χιονόπα. Βασίζο
στα δύο άκουν και στο Όρουν έχει
πρωτηνία διεθνείς πριστόσερετος
πρώτου πολυογονούμενα και δύτι
πρώτη προϋπολογισμόντας και δύτι
πρώτη προϋπολογισμόντας τέλος διεθνείς και δύτι

μα την περιουσίαν της ορθόδοξης εκκλησίας στην Ελλάς να διατηρείται από την καθολική εκκλησία. Το μέσον της πολιτικής της στην Ελλάς ήταν η προστασία της ορθόδοξης εκκλησίας. Η πολιτική της στην Ελλάς ήταν η προστασία της ορθόδοξης εκκλησίας. Η πολιτική της στην Ελλάς ήταν η προστασία της ορθόδοξης εκκλησίας.

λειπει εδω και
καντες, μη
κουνιας·
—Θελω
“Επανάσταση
οη τη μυθική
φράντ. Το σενάριο
Κλωντ Καρέπερ
Γαλλία. Μιά
Χιλιόστον νά γίνεται
πωρο του πατέρα
δεν είμαι θέληση
πολύ μεγάλη
άνθα τα καταπληκτικά
δεν μπορει να
πολύ δουλειά
τον τόπο κουρούπιδων
νά έχει τον Τζέι
σοκτωθει σε μη λειτα
Σκεπτροπολη
σουμε σε ταινια

κετο καιρο.
παν μασδ ασα ν
«Το κουνημα της
ιωα σε φιλι την
αγγελιων» με θα-
ματια του Ανατολ
τη ροφει δηλω
η θα γυριστει στην
ηθ θελαμε επι την
απομε «Το φινό-
χρι», αλλα τώρα
την γι αυτό. Ειναι
και δεν έρω
θει σε Τέων. Οχι δι
κάνει, αλλα θελει
υπαίθρι και αυτό^η
θωματικα. Προτιμ
ζαντανα, παρά ν
τράσο μεγαλ θω
ε επιστη, να γυρι-
ση την «Αμφιθεαλ μά-

Δράματα καὶ κωμωδίες ἐν σειρᾷ Ι χρίση στίς χρατικές σκηνές αἱ πώς νὰ τὴν ἀντιμετωπίσετε

ἀπαρχαιωμένος κανονισμός
αἱ οἱ ἀκατάλληλοι ἀνθρωποι

τυπικά, πώς δεινούσθητής είναι κάνεις απολύτως τίποτα στό θέατρο πού «διεισθύνεται» πρότερι δύο «πράσινα» ώντας αντίστοιχων μεγάλων φέραμε ποραπάνω.

Το λογικό είναι αυτό δέν

αι πολὺ μυαλό γιά νά τό
κανείς. Ο υποτιθέμενος
πιποτάρεσσας είναι στον άσσος.
Α «υποτιθέμενος» ίσως βθ-
ψεις, ώστοσα ή λύση είνοι
πάρχει «υποτιθέμενος», δλ-
ένιος και ομπειρος διευθυ-
νά και οδεικνύει όχι άπο-
θά πρέπει όχι νά τού περιο-

**διευθυντή άλλος τά οικονομικά
άλλος τά διοικητικά και άλλα
τά... κολλιτεχνικά.**

Καί, για νά μήν ξεχνώμαστε, σους και έναν μέρος της κακής πλάτανης των κρατικών οκνημάτων που παλιούς κονινούμενούς λέγαμε πάντας, που τώς αντιληφθήκαμε και δεν τους λύσαμε όκουνη πειτεία. Σίγουρα ο κονινόμενος πρωγάνιας των θεάτρων είναι παλιός γουράκι έχει άνοιγτη έκουνχροποντική (άλλα πρός πατά κατεύθυνσης) αλλά πρέπει να τον θέλουμε να πάρει στην πορεία της ανάπτυξής του, που προσδιορίζεται νέος κονινούμενος απληρώσει την ιδιαίτερη ανάπτυξή του.

HOIOI EINAI OI «EIAIKOI»:

Μέ τούς ισχύοντες κανονισμούς που αποτυγχάνουν τά κρατικό θέατρο, αλλά χρόνια, δεκαετίες. Και μ' αυτούς τούς κανονισμούς άλλοτε γνωρίζουν μέρες άκμής και άλλοτε (όπως σημειώνεται) κατακόρυφος ή πρωτείσις. Τι σημαίνει αυτό; Φρέσκος ή παλαιός, διάφορος ή τόνος κανονισμός (πού σήμερα

έπει τούς οίχη ν' ολλάξει, άλλα νά θεωρήσει, υπόρθρων οι άνθρωποι, άτακτης ικονοί και άλλοτε άνικανοι.

Και δεν άναφερομοι μόνο στους ιερούς, άλλα και στα μέλη τών ιερούς μισθωτών και τών καλλιτεχνικών τροπών. Μέ έναν ικανό διευθυντή και η πολλά μπορώντα γύρων σημείων και με τών υπόρχοντα κανονισμών

χνικές ἐπιτροπές πού ξέρεις
ποιόν διευθυντή νά εκλέξεις
και πώς νά σταθύνεις
στό ομηρο πού τούς ἀφέντες
σης πολλά θετικά μπορού-
νουν. Μιά ματιά στην ίστο-
Θενικού Θεάτρου και στην
πολλά μπορούν νά διδάξου-
μήν όμως έλαμβούμε, πάντοτε

φιλοδοξίες και διαφωνίες γκρούσεις. Αλλά πάντοτε διευθυντής και τό σωστό σέξιγκ παραδέχεται όμως

Τώρα, τι έχουμε στό Εθνικό διευθυντή που το συμβολικό πρόσδοξός του (και πρίν λιγότερο νεας και πρό Μητσούρα) τον υπέυθυνο για τις αποτυχίες τουν να καθητέρισε σε μια γραμμή άναλοδουν έκεινον να οώσει κοτάσταση (τη έκαναν άρσαν καιρό, μεθανίων); χωρίς, ως μάς δημοκαρτίζουν την συνείδηση ποιά γνώση πιστεύουν ότι θέτει πολιτούοικα προβλήματα με το Ξενοφόντη, με δική την τοποθεσία ή συγκατανούμενο γηρήτρους; Και όποι τις ενέργειες ή νέμειν στη διεύθυνση τόν προσθάλλουν ή τόν όποιον ζουν οι θυμρώποι που και στην πατοτυχίες της πρώτης δικρατίας οικήνται τις χώρες;

τητα, ποιά φόντα καν
νη πεισά. Την δέ
τετούς έργασία, πού
σε σέ χέρια πού έμει-
ναντβείσανται σε όμβολα
πολὺ εμπειρών και
μάλιστα θανάτων περιο-
τίς κρατικής σκηνής
φτιάστανται τότε ΚΕ
σει πειραϊκών κανονισμών
μέχρι τώρα διευθύ-
όμως δὲν έχει κον-
νείτε: νό, λοιπούν,
Βεβαίως, δηράσσεται
ποτέποτε έργο ανθρώπων
έμπειρων και μηδέρων
είδα νό τους διαθέσιμους
τες του δ πρόδειρους

Κοι, ἀς κλείδη
ἐρώτημα: Θά ἐστι
συντάκτης τού
νά μετορθέψει,
νες διστόξεις,
σμουός - τεράπον
τό κορυκτό θέλει

τα κράτοντα νεονίκαια
κτύπος ὄργων ποιον
κούς, παπλωμάτων
δεκάδεσ τῶν ἀγαλμάνευκον
βουύλα, ἀπόλληλα
κομματικές νοστούσιες
τὰ κοτύδια ων χτενίστη
ῥάδεστο «αυτούς»
πειριφθοράς
μα. Ήδη έχει τό
σε από την (ή την
πάρετο το πολιτικό¹
τοιων πρίκοντων
Πιατί εἴκει είναι σε
βαλντίστας.

Αν νοι, ἀς προχθές
τας ἐμειρουσ και
συνεργάτες στὸν δῆμο
θό περιμένουμε. Αν
ρήσει κι ὅλο. Η
μας, έτοι κι αλλιώς. Και
χρειάζεται ἀκόμη ἔν
γραφο.

**Μώρις Γουέστ
«Ο θαλασσοπόρος**

των, άπλο-
τέστα συμ-
πλένουν; άπλο-
τέστα; Εάν έχει
τόν άπλο-
τόμον και νά
καθημερινό χρή-
σιος νά ζητή-
ψουν γά κά-
κδοτος τέ-
ρρυθμίσεων;
σία του προ-

τοι, παιρό-
νερδήλητους
του - και
δις καθυτε-
φεικοράτιος
κρατει. Δεν
περιττό έγ-

Τό διάβλο αύτό δίνει τήν ιστο-
ρία ένδος άντρα και τών συντρό-
φων του που ξεκίνων για νά
θρούν το τελευταίο γάνωστα
σπείρο της Γης. Ο Γκούναρ
Θρόκιλον είναι μιασδ Εύρω-
παιος και μιασδ Πολυνήσιος, ει-
ναι θωβός διτ πανεπιστημίου
της Χαδάσ και υπόψηφος κα-
θηγητής. Υποστηρίζει τήν
ύπαρξη κάποιους όγνωστου νη-
σιού στον νάντιο Ειρηνικό (όπως
τού τό πορούσιος δι παπούσιος
του) και όποφασιει νά πάιε νά
το βρέ. Εται στο Γουέστ μηδ
άφγειται μιά συναρπαστική
ναυτική περιπέτεια, τηι ιστορία
μιάς έπιστημονικής άποστολης
η της άναζητησης ένος παρθέ-
νου κόσμου. Η μετάρρηση είναι
τού Τιούρι Κοβολένκος (Εκδό-